

РЕШЕНИЕ

№ 93

гр. Варна, 21.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Анета Н. Братанова

Членове: Магдалена Кр. Недева
Дарина Ст. Маркова

при участието на секретаря Десислава Ив. Шинева Чипева
като разгледа докладваното от Анета Н. Братанова Въззивно търговско дело
№ 20223001000688 по описа за 2022 година

Производството е с правно основание чл. 258 и следв. ГПК.

Образувано е по подадена въззивна жалба от адв.П. П. – ДАК, в качеството на особен представител на Р. М. Р. от с. Т. против Решение № 99/17.10.2022 год., постановено по т.д.№ 179/2021 год. по описа на ОС – Добрич, с което по отношение на страната е **ПРИЕТО ЗА УСТАНОВЕНО СЪЩЕСТВУВАНЕТО** на следните вземания на „ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“ АД гр. София, бул. „Витоша“ № 89Б, ЕИК 000694959, срещу Р. М. Р. ЕГН ***** с последен известен наст. и пост. адрес с. Т., ул. „Т.“, к.к. К. 7, ет. 3, ап. 11, общ. К., област Добрич, в общ размер на сумата от 114 061.80 лв., както следва: **44 431.01 евро**, представляваща неплатена главница по Договор за предоставяне на ипотечен кредит от 15.08.2008 г., изменен и допълнен с Допълнителни споразумения № 1/26.03.2009 г., № 2/28.03.2010 г., № 3/20.05.2011 г. и № 4/23.01.2013 г.; **12 865.53 евро**, представляваща договорна лихва за периода 28.01.2017 г. – 30.12.2019 г., **359.54 евро** обезщетение за забава върху просрочени плащания за периода 28.01.2017 г. – 30.12.2019 г., **333.23 евро**, представляваща обезщетение за забава на предсрочно изискуемата главница за периода 28.01.2017 г. – 30.12.2019 г., **329.56 евро**, представляващи такси по кредита, присъдени съгласно Заповед № 17/31.01.2020 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 417 ГПК и 1 Изпълнителен лист № 30/31.01.2020 г., издадени по ч. гр. д. № 39/2020 г. по описа на РС-К., ведно със законната лихва върху главницата, начиная от датата на подаване на заявлението за

издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК – 29.01.2020 г. - до окончателното ѝ изплащане, претендиран на основание чл. 422 ГПК във вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД във вр. с чл. 430 ТЗ.

В предявената въззивна жалба се излагат доводите за неправилност, необоснованост на съдебния акт и допускането на съществени процесуални нарушения.

Постъпилата писмена жалба е редовна, допустима и надлежно администрирана.

Основателността на предявената въззивна жалба се оспорва в писмен отговор на насрещната страна.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

В производството пред АС – Варна не се оспорва следната фактическа установеност от ДОС:

На 15.08.2008 г. между страните по делото е сключен договор за предоставяне на ипотечен кредит, по силата на който Банката се задължава да отпусне на кредитополучателя Р. сума в размер от 50 000.00 евро, за определена цел и при уговорени условия и срок, а кредитополучателят се задължава до ползва сумата съобразно уговореното и да я върне след изтичането на срока.

Кредитната сума е изцяло усвоена.

Последното плащане от страна на длъжника е извършено на 14.08.2017 г. в размер на сумата от 300.00 евро.

По силата на Заповед за незабавно изпълнение № 17/31.01.2021г. и изпълнителен лист, издадени по ч. гр. д. № 39/2020 г. по описа на Районен съд - К., длъжникът е осъден да заплати на банката претендираните в настоящото производство суми. Във връзка с принудителното събиране на сумите, банката е подала молба за образуване на изпълнително дело при частен съдебен изпълнител С. С., рег. № 739 на КЧСИ, с район на действие Окръжен съд – Добрич. Образовано е изп. дело № 64/2020 г. по описа на частния съдебен изпълнител. С оглед връчване на заповедта за изпълнение на длъжника при условията на чл. 47, ал. 5 ГПК, заповедният съд е указал на кредитора на основание чл. 415, ал. 1, т. 2 ГПК за възможността да предяви установителен иск по чл. 422 ГПК.

Предсрочна изискуемост

Първият спорен момент пред настоящата инстанция е свързан с наличието на надлежно обявена предсрочна изискуемост на кредитния дълг.

В разпоредбата на чл.18 от процесния договор за кредит, страните са приели, че при пълно или частично неплащане на две погасителни вноски, кредитът става автоматично предсрочно изискуем, без да е необходимо кредитополучателят да бъде уведомяван.

С ТР 4/2013 год. от 18.06.2014 год. на ОСГТК на ВКС се прие , че когато по силата на чл.60, ал.2 Закон за кредитните институции /ЗКИ/, банката-кредитор е поискала издаване на заповед за изпълнение по реда на чл.417 ГПК в хипотеза на предсрочно изискуем кредит поради неплащане на една или повече вноски, предсрочната изискуемост следва да се разбира като изменение на договора, което за разлика от общия принцип в чл.20а, ал.2 ЗЗД, настъпва с волеизявление само на едната от страните и при наличието на две предпоставки: обективният факт на неплащането и упражненото от кредитора право да обяви кредита за предсрочно изискуем. Обявяването на предсрочната изискуемост по смисъла на чл.60, ал.2 ЗКИ предполага изявление на кредитора, че ще счита целия кредит или непогасения остатък от кредита за предсрочно изискуеми, включително и за вноските с ненастъпил падеж, които към момента на изявлението не са били изискуеми. С цитираното тълкувателно решение се приема, че предсрочната изискуемост има действие от момента на получаване от длъжника на волеизявлението на кредитора, ако към този момент са настъпили обективните факти, обуславящи настъпването ѝ. Договорните уговорки в противен смисъл са непротивопоставими на длъжника.

Съобразно фактическата установеност по делото, длъжникът е преустановил плащането на 14.08.2017 г., следователно към датата на твърдяното уведомяване през 2019 год. е бил в съществено просрочие на кредитния дълг, отговарящо на обективните изисквания на чл. 18 от договора.

На основание чл.18, ал.5 ЗЧСИ кредиторът е предприел връчване на уведомяването за предсрочна изискуемост чрез ЧСИ С. С. на адрес с.Т., кв.“К.“,ул.“Т.“ № 7, ет.3, ап.11. Соченият адрес съвпада с регистрирания, считано от м.09.2017 год., постоянен и настоящ адрес на длъжника. ЧСИ е посетил адреса на 18.10.2019 год. /петък/; на 25.10.2019 год. /петък/ и на 29.11.2019 год. /петък/, като е отразил констатации, че „ на адреса има живущи, но не отваря никой“ и че по сведения на домоуправителя „семейството живее в дома“. След осъществяване на горепосочените фактически действия връчителят е залепил уведомление „на входната врата“.

Връчването е нередовно. Връчването чрез ЧСИ следва да се осъществи по реда на ГПК. В чл. 43 ЗЧСИ е налице и изрично препращане към разпоредбите на чл. 37-58 от ГПК. В чл. 47, ал. 5 от ГПК е предвидена законова фикция за получаване на съобщението, при наличие на точно определени предпоставки и ред. Съобразно чл. 47, ал. 1 ГПК, този начин на връчване се прилага в случаите, когато ответникът не може да бъде намерен на посочения по делото адрес, което се констатира най -малко с три посещения на адреса, с интервал от по една седмица между тях, като най-малко едно от посещенията е в неприсъствен ден. Това правило не се прилага,

когато връчителят е събрал данни, че ответникът не живее на адреса, след справка от управителя на етажната собственост, от кмета или по друг начин с посочване на източника на тези данни в съобщението.

В настоящия случай ЧСИ е събрал данни, че лицето живее на адреса, но нито едно от посещенията му не е проведено в nepřисъствен ден. Горното нарушение е достатъчно основание, осуетяващо приложението на чл. 47, ал.5 ГПК. Липсва официално удостоверяване и на останалите обстоятелства във връзка със залепяне на уведомлението – не е посочено къде е залепено уведомлението /на входната врата на апартамента или на жилищната сграда/, същото пуснато ли е в пощенската кутия на адреса, имало ли е достъп до такава.

По делото са представени доказателства и за предприето връчване чрез ЧСИ Д.П., рег.№ 711 с район на действие ОС – Варна на адрес гр.Варна, ул.“Топра хисар“ № 16, ет.2, ап.6 и гр.Варна, ул.“Т.Санантски“ № 3, ет.1, ап.6 /местност „Траката“, „Студен дол“/. Връчителят е събрал данни, че адресатът не живее на посочените адреси, но същите не са регистрирани като постоянен или настоящ адрес на длъжника. Отделно от изложеното, адресите не са посочени като адрес за кореспонденция според последното сключено между страните Допълнително споразумение № 4/23.01.2013 год.

По делото не се съдържат доказателства за отправянето на уведомление до последния посочен от кредитополучателя адрес за кореспонденция – с.Кичево, Община Аксаково, ул.“Трета“ № 25 /допълнително споразумение № 4/23.01.2023 год./.

Следователно, не са налице предпоставките за надлежно упражнено от кредитора право да трансформира дълга в предсрочно изискуем преди иницириането на заповедно производство.

В т.9 на ТР № 4/18.06.2014 г. по т. д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС е прието, че правилото на чл. 235, ал. 3 ГПК намира приложение и в производството по иска с правно основание чл. 422 ГПК, поради което съдът е длъжен да вземе предвид всички факти, които са от значение за спорното право, настъпили след предявяване на иска – от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение до приключване на съдебното дирене в производството по иска. Тази теза е застъпена и в мотивите към т. 1. 2. на ТР № 8/02.04.2019 г. по т. д. № 8/2017 г. на ОСГТК на ВКС. Там е посочено, че решението на съда трябва да отразява правното

положение между страните по делото такова, каквото е то в момента на приключване на съдебното дирене. Това задължава съда да обсъди и фактите, настъпили след предявяване на иска, ако те са от значение за спорното право. В по – новата практика, създадена след постановяване на ТР № 8/02.04.2019 г. по т. д. № 8/2017 г. на ОСГТК на ВКС, се изоставя разбирането, обективизирано в решение № 161/08.02.2016 г. по т. д. № 1153/2014 г., решение № 77/10.05.2016 г. по т. д. № 3247/2014 г., решение № 114/07.09.2016 г. по т. д. № 362/2015 г. на II ТО на ВКС, че уведомяването на длъжника относно предсрочната изискуемост на кредита, извършено с исковата молба по реда на чл. 415 ГПК, има за последица настъпване на тази изискуемост, но не може да бъде взето в предвид по реда на чл. 235, ал. 3 ГПК, а е основание за предявяване на нов осъдителен иск или на ново заявление за издаване на заповед по реда на чл. 410/чл. 417 ГПК. В решение № 10/25.02.2020 г. по т. д. № 16/2019 г. на II ТО, решение № 86/27.10.2020 г. по т. д. № 2118/2019 г. на I т.о., решение № 42/03.06.2020 г. по т. д. № 1680/2019 г. на I ТО, решение № 60009 от 2.06.2021 г. на ВКС по т. д. № 2891/2019 г., II т. о., ТК, решение № 60048 от 20.08.2021 г. на ВКС по т. д. № 2122/2020 г., I т. о., ТК; решение № 76 от 7.06.2022 г. на ВКС по гр. д. № 2640/2021 г., III г. о., ГК е възприета тезата, че обявяването на кредита за предсрочно изискуем може да бъде извършено в хода на исковото производство по чл. 422 ГПК, като изявлението на банката, в тази посока може да бъде инкорпорирано в исковата молба. Упражненото по този начин потестативно право в хода на производството представлява нов факт от значение за съществуване на претендираното вземане за главница и възнаградителни лихви, който следва да бъде взет предвид по реда на чл. 235, ал. 3 ГПК.

Депозираната искова молба и приложеното към нея уведомление обективизират изявление за предсрочна изискуемост на кредита и са връчени на ответника чрез назначения особен представител на **17.03.2022 год.** Трайна е съдебната практика, че в хипотезата на обективизирано в исковата молба и приложенията волеизявление на кредитора за обявяване на предсрочна изискуемост, следва да се приеме, че с връчването на препис от исковата молба на длъжника това волеизявление стига до него, т. е. това е и моментът на настъпване на предсрочната изискуемост /решение № 139/05.11.2014 г. по т. д. № 57/2012 г. на ВКС, I т. о.; решение № 114/07.09.2016 г. по т. д. № 362/2015 г. на ВКС, II т. о. и др./. Връчването на особения представител

представлява надлежно уведомяване на длъжника-ответник /решение № 198/18.01.2019 г. по т. д. № 193/2018 г. на ВКС, I т. о. / Уведомяването в разглежданата хипотеза може да се извърши и чрез връчване на исковата молба и приложенията на особения представител на длъжника, приравнено на лично такова. Приемането от особения представител на материалноправни изявления, адресирани до отсъстващия ответник, е допустимо, защото същите не са с оглед личността на длъжника и не се свежда т до негови строго лични субективни права.

Изрични изявление на ищеца, че исковата молба следва да се счита за изявление за предсрочна изискуемост, се съдържат и в молба на страната рег. № 4047/21.07.2022 год.

По предсрочно изискуемия главен дълг

По отношение на сключения между страните договор е неприложим ЗКНИП, с изключение на чл. 41 - §4 ПЗР на ЗКНИП, тъй като кредитирането предшества влизането в сила на закона. Неприложим е и ЗПК – чл.4, ал.1, т.2 ЗПК. Приложими са обаче разпоредбите на ЗЗП с оглед качеството на кредитора на търговец по § 13, т. 2 от ДР на ЗЗП, съответно качеството на кредитополучателя на потребител по смисъла на § 13, т. 1 от ДР на ЗЗП /така Решение № 95 от 13.09.2016 г. на т. д. № 240/2015 г. на II т. о. ; Решение № 205 от 7.11.2016 г. на ВКС по т. д. № 154/2016 г., I т. о., ТК/.

Договорът е сключен с изричната уговорка, че за първата година главницата по кредита ще се олихвява с промоционален годишен лихвен процент в размер на 3%, а след изтичането ѝ – със 7,5% годишен лихвен процент. Сключеният договор /чл.5, ал.3/ предвижда още, че банката има право едностранно да променя размера на лихвения процент, посочен в ал.1, в зависимост от размера на инфлацията, основния лихвен процент на БНБ и пазарните условия. Единствено през промоционалния период банката няма право да променя размера на лихвения процент.

Събраните по делото заключения на ССЕ сочат, че кредиторът е упражнил правото си да изменя уговорения лихвен процент, като в определени периоди е достигал до 9, 06%. Увеличението е извършено по неясна методиката, при условия, които не са конкретно формулирани в договора и зависят от преценката на кредитора. При безспорния по делото факт, че в договора за ипотечен кредит не се съдържат условията по кредита, регламентиращи методиката, по които банката може едностранно да променя

лихвата до пълното погасяване на задължението, т. е. не са инкорпорирани условията - вътрешните правила на банката, изисквани от т. 2 на чл. 58, ал. 1 ЗКИ следва, че клаузата на чл.5, ал.3 от договора, която въвежда право на кредитора едностранно да променя лихвен процент, е неправопавна. Тя съдържа единствено изброяване на обективните фактори като условия, при които банката може да извърши промяната. В договора не е посочен никакъв алгоритъм и правила, по които лихвен процент ще бъде променен, съответно отсъства и правило за обвързаност на изменението на лихвения процент по кредита с изменението на стойностите на факторите, които принципно биха били основание за промяната. Банката не твърди, съответно по делото няма доказателства, че на кредитополучателя са били оповестени и предоставени "правила", по които ще се определи, или е определен конкретният размер на увеличението. Тази промяна съставлява едностранно изменение на размера на възнаградителната лихва - цената на кредита, която е съществен елемент от договора за кредит. Клаузата на чл. 5, ал.3 е неправопавна, поради това и нищожна - чл. 146, ал. 1 ЗЗП като по делото няма спор, че не е уговорена индивидуално.

Между страните следва да се прилагат първоначалните условия на договора, който може да бъде изпълняван и без неправопавните клаузи за едностранно изменение на възнаградителната лихва.

Въз основа на горния правен извод, размерът на дълга следва да се определи от вещото лице според първоначалните уговорки в договора, при съобразяване погасителния ефект на междувременните плащания и сключените анекси. По изложените съображения съдът кредитира заключението на ССЕ, назначена и приета от въззивната инстанция, според която размерът на предсрочно изискуемия дълг възлиза на **43 505, 66 евро**. /така Таблица № 4 – ред първи – главница/.

Сумата е присъдена от заповедния съд, ведно със законната лихва, считано от 29.01.2020 год. Съобразно изводите на съда и заключението на ССЕ към посочената дата е налице падежирала главница в размер на 2 038, 56 евро /л.14 от заключението, първи ред от таблицатата/, която се дължи ведно със законната лихва, считано от 29.01.2020 год. Към 29.01.2020 год. остатъкът от главницата не е била предсрочно дължима, поради което законна лихва за нея се дължи, считано от 18.03.2022 год. след настъпване на предсрочната изискуемост.

Възнаградителна лихва

Претендира се възнаградителна лихва за периода 28.01.2017 год. – 30.12.2019 год. Съобразно изчисленията на съда по Таблица № 7 от заключението на вещото лице /л.70/, размерът на дължимата лихва към 27.01.2020 год. възлиза на 8 867, 75 евро. От посочената величина следва да бъде извадена дължимата лихва в размер на 249, 66 евро, съставляваща част от анюитетната вноска за м.01.2020 год., тъй като същата не попада в исковия период. В заключение задължението по разглежданото перо възлиза на **8 618, 09 евро** /8 867, 75 евро – 249, 66 евро/.

Наказателна лихва

Съобразно исковата молба и допълнителната искова молба претенцията е основана на разпоредбата на чл. 6, ал.1 от договора, предвиждаща, че при забава на плащането на месечните анюитетни вноски, банката олихвява просрочените суми от главницата с наказателна лихва в размер на 5 пункта над договорения лихвен процент. Уговорената лихва има характера на договорна мораторна неустойка – чл. 92 ЗЗД.

Неустойката е предназначена да компенсира вредите от забавеното плащане на кредитополучателя, като същевременно има и обезпечителен и стимулиращ срочното изпълнение характер. Уговорянето на неустоечни задължения само по себе си не съставлява неравноправна клауза, стига същата да няма прекомерен характер – чл.143, ал.2, т.5 ЗЗП.

Съгласно практиката на СЕС /решение от 14.03.2013 год. по дело С-415/2011 год. – пар.74/ при преценка на прекомерността съдът „следва да изследва националните правни норми, които следва да се приложат за правоотношенията между страните при липса на уговорка в това отношение в съответния договор или в различните сключени с потребители договори от този вид, и от друга страна, размера на определената лихва за забава спрямо този на законната лихва, за да провери дали с определената лихва за забава може да се гарантира осъществяването на целите, преследвани с нея в съответната държава членка, и дали тя не надхвърля необходимото за постигането на тези цели”.

Националната правна уредба не съдържа разпоредби, ограничаващи размера на мораторната неустойка при договори за кредит, обезпечени с ипотека. Регламентираната с подзаконови нормативни актове законна лихва върху просрочени парични задължения по смисъла на чл. 86 ЗЗД и чл. 309а, ал.1 ТЗ възлиза на 10 пункта над основния лихвен процент. Предвид изложеното, надбавка от 10% над договорната лихва не следва да се счита несъответна на предвидимите вреди за кредитора. Договорният регламент

касателно наказателните лихви по договора не съставлява неравноправно договоряне и не е недействителен в разглежданата част, на основание чл. 146, ал.1 ЗЗП.

На първо място следва да се отбележи, че ищецът е предявил един иск с правно основание чл. 92 ЗЗД, който е разделил на два периода според базата за изчисление – за периода 28.01.2017 год. – 30.12.2019 год. – върху просрочените плащания; а за периода 31.12.2019 год. до 26.01.2020 год. върху предсрочно изискуемата главница.

В исковия период 28.01.2017 год. – 26.01.2020 год. вкл., не е настъпило твърдяното изменение на договорната връзка, свързано с предсрочна изискуемост на кредита, поради което размерът на мораторната неустойка следва да се определи при база – просрочените анюитетни вноски и според първоначално уговорения размер на възнаградителната лихва. Според заключението на ССЕ, приета от въззивната инстанция, вземането за наказателна лихва към 27.01.2020 год. при липса на настъпила предсрочна изискуемост възлиза на **316, 38 евро** /Таблица № 7, стр.12 от експертизата/. За разликата над посочения размер искът е неоснователен.

Разходи за връчването на ПДИ и за подновяване на ипотеката

Решението в коментираната част се оспорва единствено при твърдения, че в производството не е установена величината на разходите, свързани с подновяване на ипотеката.

Задължението за възмездяване на разходите, свързани с подновяване на ипотеката, е предвидено в разпоредбите на чл. 8, ал.7 и чл. 11, ал.1 от договора. По делото са представени доказателства за предприето подновяване на ипотеката, а разходите за това възлизат на общо 524, 55 лева съобразно неоспореното заключение на ССЕ /въззивна инстанция/.

Общата величина на сторените разходи /за връчването на ПДИ и за подновяване на ипотеката/ превишават размера на предявената претенция.

С оглед частичното уважаване на иковете, съдът не дължи произнасяне по евентуалната осъдителна претенция.

Разноски

Заповедно производство: Разноските в заповедното производство следва да бъдат присъдени в размер, съответен на приетите за основателни претенции или 2 109, 42 лева. Решението следва да бъде отменено за

разликата до 2331, 24 лева.

Първа инстанция: Присъдените разноси в полза на ОББ АД за първоинстанционното разглеждане на спора следва да бъдат намалени до размер на 8 199, 32 лева.

Въззивна инстанция: В полза на ОББ АД следва да бъдат присъдени сторените разноси, съразмерно от основателните претенции или 5 012, 85 лева.

Държавни такси и други разноси:

Държавната такса за въззивното производство следва да се понесе според изхода от спора, както следва: въззивникът Р. Р. следва да бъде осъден да заплати по сметка на АС – Варна сумата от 2 064, 17 лева, респ. ОББ АД – сумата от 217, 06 лева.

Съобразно изхода от спора следва да се определи и отговорността за заплащане на разноси във връзка с назначената от въззивната инстанция ССЕ в размер на 300 лева, изплатени от бюджета на съда. Въззивникът Р. Р. следва да заплати по сметка на АС – Варна сумата от 271,45 лева, респ. въззивнаемата страна – сумата от 28, 55 лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 99/17.10.2022 год., постановено по т.д.№ 179/2021 год. по описа на ОС – Добрич, **в частта, с която** по отношение на страната е **ПРИЕТО ЗА УСТАНОВЕНО СЪЩЕСТВУВАНЕТО** на следните вземания на „ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“ АД гр. София, бул. „Витоша“ № 89Б, ЕИК 000694959, срещу Р. М. Р. ЕГН ***** с последен известен наст. и пост. адрес с. Т., ул. „Т.“, к.к. К. 7, ет. 3, ап. 11, общ. К., област Добрич, в общ размер на сумата от 114 061.80 лв., както следва:

43 505, 66 евро, представляваща неплатена главница по Договор за предоставяне на ипотечен кредит от 15.08.2008 г., изменен и допълнен с Допълнителни споразумения № 1/26.03.2009 г., № 2/28.03.2010 г., № 3/20.05.2011 г. и № 4/23.01.2013 г., ведно със законната лихва върху сумата от 2 038, 56 евро, считано от 29.01.2020 год. /датата на подаване на заявлението в заповедното производство/, а върху разликата от 2 038, 56 евро до 43 505, 66 евро – считано от 18.03.2022 год.;

8 618, 09 евро, представляваща договорна лихва за периода 28.01.2017 г. – 30.12.2019 г., ведно със законната лихва, считано от 29.01.2020 год.

316, 38 евро обезщетение за забава върху просрочени плащания за периода 28.01.2017 г. – 26.01.2020 год., на основание чл. 92 ЗЗД, ведно със законната лихва, считано от 29.01.2020 год.

329.56 евро, представляващи сторени разноси за връчване на разноси за ПДИ и за подновяване на ипотеката, ведно със законната лихва, считано от 29.01.2020 год.

присъдени съгласно Заповед № 17/31.01.2020 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 417 ГПК и 1 Изпълнителен лист № 30/31.01.2020 г., издадени по ч. гр. д. № 39/2020 г. по описа на РС-К., ведно със законната лихва върху главницата, начиная от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК – 29.01.2020 г. - до окончателното ѝ изплащане, претендиран на основание чл. 422 ГПК във вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД във вр. с чл. 430 ТЗ.

ОТМЕНЯ решението по съществото на спора в останалата част и вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявените от ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“ АД гр. София, бул. „Витоша“ № 89Б, ЕИК 000694959, срещу Р. М. Р. ЕГН ***** с последен известен наст. и пост. адрес с. Т., ул. „Т.“, к.к. К. 7, ет. 3, ап. 11, общ. К., област Добрич искове както следва:

ЗА ПРИЕМАНЕ ЗА УСТАНОВЕНО, че ответникът дължи на ищеца разликата от **43 505, 66 евро до 44 431.01 евро** представляваща неплатена главница по Договор за предоставяне на ипотечен кредит от 15.08.2008 г., изменен и допълнен с Допълнителни споразумения № 1/26.03.2009 г., № 2/28.03.2010 г., № 3/20.05.2011 г. и № 4/23.01.2013 г.

ЗА ПРИЕМАНЕ ЗА УСТАНОВЕНО, че ответникът дължи на ищеца разликата от **8 618, 09 евро до 12 865.53 евро**, представляваща договорна лихва за периода 28.01.2017 г. – 30.12.2019 г.

ЗА ПРИЕМАНЕ ЗА УСТАНОВЕНО, че ответникът дължи на ищеца разликата от **316, 38 евро до 662, 79 лева** по иска за заплащане на обезщетение за забавено плащане, на основание чл. 92 ЗЗД.

ОТМЕНЯ решението в частта, в която Р. М. Р. е осъден да заплати на ОББ АД разноси в заповедното производство за разликата от 2 109, 42 лева до 2331, 24 лева.

ОТМЕНЯ решението в частта, в която Р. М. Р. е осъден да заплати на ОББ АД разноси, сторени в първоинстанционното производство, за разликата от 6 199, 32 до присъдените общо 6 851, 24 лева.

ОСЪЖДА Р. М. Р. ДА ЗАПЛАТИ на ОББ АД сумата от **5 012, 85 лева** – разноси за въззивното разглеждане на спора, на основание чл. 78 ГПК.

ОСЪЖДА Р. М. Р. ДА ЗАПЛАТИ по сметка на АС – Варна сумата от **2 064, 17 лева** – държавна такса за въззивното производство, както и сумата от **271,45 лева** – разноси, поети от бюджета на съда.

ОСЪЖДА ОББ АД ДА ЗАПЛАТИ по сметка на АС – Варна сумата от сумата от **217, 06 лева** – държавна такса за въззивното производство, както и сумата от **28, 55 лева** – разноси, поети от бюджета на съда.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в едномесечен срок от връчването на страните пред ВКС при условията на чл. 280, ал.1 и ал. 2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____